

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: L.K., narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, nyní pobytem nám.
...,
zastoupen Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem
Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň,

Proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14.11.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2018
č.j. OAM-153/ZA-ZA11-P15-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Marku Hudlickému, se přiznává odměna ve výši 10.200,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 14.11.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2018 č.j. OAM-153/ZA-ZA11-P15-2018, které mu bylo doručeno dne 8.11.2018 a jímž bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje. Součástí žaloby učinil žalobce i **žádost o ustanovení zástupce**, které bylo vyhověno usnesením ze dne 22.11.2018 č.j. 60 Az 72/2018-25, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta Mgr. Marka Hudlického.
2. **V žalobě** doplněné k výzvě soudu žalobce uvedl, že byl ve vlasti pronásledován a v případě návratu do země původu mu hrozí vážná újma, protože byl pronásledován soukromou osobou, byl opakovaně fyzicky napadán, sledován a vydírán. Státní orgány Ukrajiny nejsou v současné době schopné odpovídajícím způsobem zajistit jeho ochranu. Dále namítal, že v řízení neměl možnost prokázat svá tvrzení, neboť správní orgán bez náležitého odůvodnění nezajistil překlad jím předložené zprávy od ukrajinské policie do českého jazyka a neprovedl ji důkazem. Má proto za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) a neřídil se pravidlem „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudky NSS ze dne 24.2.2004 č.j. 6 Azs 50/2003-89 a ze dne 14.11.2013 č.j. 5 Azs 12/2012-47. Také namítal, že se žalovaný nevypořádal s otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce též odkázal na rozsudek NSS ze dne 10.5.2018 č.j. 6 Azs 201/2016. Závěrem žalobce uvedl, že je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a k prokázání svých tvrzení označil několik listin, a také navrhl provést výslech své manželky a účastnický výslech své osoby. Rovněž uvedl, že označené listiny soudu předloží, do dne rozhodnutí ve věci tak však neučinil. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně žádal o priznání náhrady nákladů řízení. (K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.10.2018 č.j. OAM-153/ZA-ZA11-P15-2018**, bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen **žádost**) v České republice (dále jen **ČR**) podal žalobce dne 14.2.2018. Dne 22.2.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a téhož dne s ním byl proveden i pohovor k uvedené žádosti, kdy mimo jiné uvedl, že byl na Ukrajině dvakrát fyzicky napaden a vydírán, přičemž pachatel se zřejmě snažil získat peníze a žalobcův automobil. Jednalo se především o dva incidenty, kdy útočníkem byl žalobcův bývalý zaměstnavatel O.T., majitel firmy. V prvním případě ho na podzim 2014 pod záminkou uhrazení dlužné mzdy vylákal do své nové továrny, kde ho v malé místnosti s dalšími muži bili a donutili ho podepsat, že majiteli firmy dluží 120 000 hřiven, celkem ho zde zadržovali a bili asi 6 hodin. Druhý den žalobce vše hlásil na policii; následně byl v nemocnici 3 týdny s otřesem mozku. V srpnu 2015 po jeho návratu z ČR, kam odjel v červnu kvůli sezonním pracím, se rozhodl prodat svůj automobil (mikroautobus), napsal inzerát a po 2 týdnech odjel do bazaru auto prodat. Zájemci o koupi za ním přijeli a dovedli jej do jedné autodílny pod záminkou kontroly stavu vozu, tam opět přišel O.T., začali ho napadat, bili ho do břicha a dusili, až omdlel. Vyhrožovali mu zabitím a T. pak žalobci řekl, že pokud neudělá všechno, co chce,

tak jeho muži půjdou k němu domů a zbijí jeho manželku a děti. Pak jeli k notáři, kde žalobce podepsal dokument, že T. může nakládat s jeho vozem. Žalobce vše opět nahlásil na policii, která následně auto zabavila a umístila na policejní parkoviště. Notáře policie vyzvala, aby podal výpověď, ten se však nedostavil. Od ledna 2016 nastoupil žalobce do nové práce do prodejny obchodního řetězce Furshet ve Lvově a v květnu 2016 ho začalo 4 až 5 lidí v prodejně, kde pracoval, pronásledovat, začal se bát, že ho budou po práci někde venku hledat,

proto ještě v květnu 2016 podal v práci výpověď, zařídil si polské vízum a za 2 měsíce odjel do Polska, když pak přijel do ČR, neměl dle svých slov v pořádku doklady, a tak dostal z ČR deportaci. Dle jeho tvrzení mu ještě předtím, než odjel do Polska, dvakrát volali nějací lidé a vyhrožovali mu, požadovali, aby své oznámení na policii stáhl.

Dále žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny a ukrajinské národnosti, nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nebyl nijak politicky aktivní a ani se nezúčastnil žádných politických akcí; je ženatý a má tři dcery, manželka M.K., nar. ..., nyní podle něho pobývá pracovně v Polsku, dcery žijí na Ukrajině. Ohledně důvodů jeho odjezdu z vlasti odpověděl, že na Ukrajině neměl práci a také se chtěl ukrýt před lidmi, kteří ho pronásledovali. K dalším dotazům správního orgánu žalobce uvedl, že se na policii obracel celkem asi patnáctkrát, ptal se, co se děje, ale bylo mu pouze řečeno, že se to vyšetřuje; stížnost na nečinnost policie nepodal, protože nevěděl, jak to funguje. Po incidentu s automobilem žalobce prohlédl policejní lékař. T. též pozvali k výsledku. Automobil dosud nebyl nikomu vydán. Popřel také, že by na něm O.T. dluh vymáhal, protože věděl, že takové peníze žalobce nemá. Důvodem, proč ho tedy nechal podepsat dokument o dluhu, bylo podle žalobce jeho auto, o které měl zájem. Proč auto chtěl, žalobce neví, podle něj ho prostě chtěl zadarmo a nechtěl platit peníze. Ke své situaci v případě návratu do vlasti žalobce uvedl, že by to podle něj bylo stejné, jako před jeho odjezdem, zase by jej chytili, někam odvezli, zbili a chtěli po něm peníze. Bojí se o svůj život a život své rodiny. Ohledně situace svých rodinných příslušníků sdělil, že žádné problémy nemají, ani jim nikdy nikdo nevyhrožoval. Podle něj potřebuje O.T. jeho, aby vzal své oznámení na policii zpět. Závěrem pohovoru uvedl, že v minulosti neměl žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, ani nikdy nebyl trestně stíhán.

Správní orgán nejprve hodnotil důvody sdělené žalobcem z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu. Vycházel též ze závazných stanovisek k možnosti vycestování žalobce vydaných v rámci správních řízení o jeho vyhoštění z ČR a z obecných informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalobce doložil správnímu orgánu zprávu od ukrajinské policie, která podle něj prokazuje, že mu na Ukrajině ukradli auto a následně ho donutili ho i přepsat na nového majitele. Uvedená zpráva je součástí spisového materiálu. Správní orgán však nepřistoupil k překladu doloženého dokumentu, ani ho nezařadil mezi podklady, z nichž při vydávání rozhodnutí vycházel, neboť tato zpráva pouze podporuje výpovědi, které žalobce v průběhu správního řízení učinil, aniž by z jejího obsahu, který žalobce popsal, vyplývaly jakékoliv další skutečnosti, jež by byly způsobilé prokázat pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Také správní orgán konstatoval, že žalobce nevyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nepocitoval též ve vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž tyto důvody jsou vymezeny taxativně. Trestná činnost ze strany bývalého

zaměstnavatele, tak jak ji žalobce popsal, na něm byla páchána s úmyslem se obohatit, nikoliv z diskriminačních důvodů. Též je v rozhodnutí uvedeno, že se žalobce ve vlasti obrátil na policii a ta na základě jeho oznámení zahájila vyšetřování., přičemž již učinila určité kroky, například provedla výslech O.T. a dohledala a zabavila žalobcův automobil. Státní orgány Ukrajiny jsou schopny zajistit svým obyvatelům ochranu v případě neoprávněného zásahu do jejich práv, jakož i před pronásledováním ze strany soukromých subjektů. Tvrzení žalobce v části týkající se telefonických výhružek označil správní orgán za nevěrohodná, neboť se s tímto problémem žalobce neobrátil na policii ani jiný ukrajinský státní orgán. Správní orgán pak shrnul další okolnosti podání žádosti, kdy žalobce uváděl též ekonomické důvody odjezdu, s podáním žádosti otálel, pravděpodobně se tedy především snaží legalizovat svůj pobyt v ČR. Nepříznivá hospodářská situace na Ukrajině, jakož i situace na trhu práce, postihuje velkou část občanů země bez rozdílu rasy, náboženství či národnosti atd. Ve Lvovské oblasti, kde žije rodina žalobce, je bezpečnostní situace dobrá.

Dále správní orgán posoudil možnosti udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a došel k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny nebo z humanitárního důvodu. Žalovaný se také zabýval situací žalobce ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, avšak žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. K žalobcem zmíněným potížím s jeho bývalým zaměstnavatelem, správní orgán opakovaně konstatoval, že se nejednalo o potíže s představitelem státních orgánů Ukrajiny, nýbrž soukromou osobou. Vzhledem k vývoji okolností pak nelze ani s jistotou tvrdit, že by mělo žalobci či jeho rodině ze strany O.T. cokoliv hrozit v případě jejich návratu do země původu. V případě návratu do vlasti nehrozí žalobci vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, když zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na východní Ukrajině. Případné vycestování nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán také uvedl, že je sice známo, že do ČR přicestovala žalobcova manželka a děti, proto upozornil, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2011 č.j. 4 Az 9/2010. V ČR nebyla udělena doplňková ochrana žádnému z rodinných příslušníků žalobce, a nemá tedy nárok ani na udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.1.2019** popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť v řízení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. Odkázal také na obsah správního spisu, zejména na žádost, respektive údaje poskytnuté k předmětné žádosti a protokol o pohovoru. Rovněž odkázal na judikaturu NSS, zejména na rozsudek ze dne 20.10.2005 č.j. 2 Azs 423/2004 a rozsudek ze dne 9.2.2006 č.j. 2 Azs 137/2005, z nichž vyplývá, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Správní orgán připomněl, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních

lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v ČR. K těmto účelům je možné využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

K námitce žalobce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obavy z pronásledování v zemi původu, žalovaný uvedl, že se důvody uváděnými žalobcem v průběhu správního řízení podrobně zabýval, avšak neshledal je za důvody azylově relevantní, přičemž také odkázal na řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí a na judikaturu NSS, např. na rozsudek ze dne 22.1.2004 č.j. 5 Azs 37/2003 a na rozsudek ze dne 24.2.2005 č.j. 7 Azs 187/2004. Současně správní orgán uvedl, že nezpochybňuje protiprávní jednání pana O.T. směřované vůči žalobci, avšak upozornil na to, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů je nutné vyčerpat všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí instituty ochrany deklarované mezinárodním právem. Žalobce tuto podmínku zjevně nenaplnil. Správní orgán má dále za to, že státní orgány Ukrajiny jsou schopny zajistit svým obyvatelům ochranu, a to i před pronásledováním ze strany soukromých subjektů, pokud o ni požádají. Žalobce však opustil území Ukrajiny, aniž vyčkal výsledku šetření policie, nelze tedy tvrdit, že se pomoci z jejich strany nedočkal, resp. že se jeho případem nezabývala. Navíc nelze přehlédnout, že popisované jednání (dva incidenty) nelze podřadit pod § 12 písm. b) zákona o azylu (nebyly zapříčiněny žalobcovo rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině či politickým přesvědčením), ale zjevně snahou bývalého zaměstnavatele se obohatit o finanční prostředky nebo automobil – tedy trestnou činností soukromých osob. Dále k tomuto žalovaný sdělil, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný vyjádřil názor, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum.

K námitce žalobce, že správní orgán odmítl přeložit a využít v rozhodnutí jím předložené zprávy od ukrajinské policie, žalovaný konstatoval, že žalobce obsah uvedeného dokumentu dostatečně popsal a z jeho obsahu zjevně nevyplývá žádná další nová skutečnost, jež by byla způsobilá prokázat azylově relevantní pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Z tohoto důvodu správní orgán nepřistoupil k překladu a zařazení dokumentu mezi podklady pro vydání rozhodnutí, neboť se spokojil s vyjádřením žalobce. Žalobce ve své další námitce uvedl, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s otázkou přiměřenosti v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což ve svém důsledku způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z žaloby však není patrné, z čeho žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí bude mít za následek zásah do jeho soukromého a rodinného života. Z dostupných zdrojů, jež jsou součástí spisu, nevyplývá, že by v zemi původu žalobce bylo právo na soukromý a rodinný život jakkoli omezováno. Tedy důsledky plynoucí z neudělení některé z forem mezinárodní ochrany nemohou toto právo žalobce nijak poškodit. Žalovaný v této souvislosti dále konstatoval, že po posouzení skutečností vyjádřených žalobcem není možné považovat jeho případné vycestování do země původu za rozpor s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána, zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť žalobce může svůj rodinný život realizovat ve své vlasti, odkud pochází, kde je podle informací žalovaného správního orgánu uspokojivá bezpečnostní situace.

K námitce, že žalobce naplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany a žalovaný správní orgán tak nesprávně aplikoval § 14a zákona o azylu, odkazuje tento na stranu 11 a následující napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán možností udělit žalobci doplňkovou ochranu podrobně zabýval, avšak po posouzení výpovědi žalobce a

dostupných aktuálních a relevantních informací dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a ani § 14b zákona o azylu.

5. **V replice ze dne 20.2.2019** žalobce zopakoval a upřesnil své námitky s tím, že žalovaný se nevypořádal s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí, kterou by se dle judikatury a s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod správní orgán měl zabývat vždy. Zdůraznil, že na území ČR pobývá jeho rodina, přičemž není zcela rozhodné, že jejich žádosti o azyl byly rovněž zamítnuty. Žalovaný má za to, že žalobce na území svého domovského státu nevyčerpal všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, avšak žalobce je naopak přesvědčen, že vyvinul dostatek aktivity a v řízení před správním orgánem k tomuto uvedl dostatek tvrzení. Dále vyjádřil přesvědčení, že nebyl povinen setrvat na území svého domovského státu za situace, kdy se cítil ohrožen. Nadále však sledoval stav trestního řízení, ale dle jeho zjištění jsou však příslušné orgány činné v trestním řízení zcela nečinné.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.1.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.10.2018 žalobci předáno dne 8.11.2018.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce i žalovaný s uvedeným postupem souhlasili a soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
9. Soud při svém rozhodování vycházel z podání účastníků a z obsahu správního spisu. K dalšímu dokazování soud nepřistoupil. Žalobce v žalobě navrhoval k důkazu několik listin, které však soudu až do dne vydání rozhodnutí nepředložil; dále navrhoval *výslech své manželky a účastnický výslech své osoby*, neuvedl však, jaké skutečnosti by chtěl těmito výslechy prokazovat.
10. Dle **§ 12 zákona o azylu** „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Podle **§ 13 odst. 1 zákona o azylu** „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

12. Podle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
15. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
16. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod „Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“
17. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod „Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“
18. Podle rozsudku NSS ze dne 10.3.2004 č.j. 3 Azs 22/2004-48 „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“
19. Žalobce uváděl, že byl ve vlasti pronásledován soukromou osobou a v případě návratu do země původu mu hrozí vážná újma. Státní orgány Ukrajiny podle něho nejsou v současné době schopné mu odpovídajícím způsobem zajistit ochranu, přestože s nimi spolupracoval a aktivně se dotazoval na postup policie. Není proto zcela zřejmé, zda má žalobce za to, že mu měl být udělen azyl dle § 12 zákona o azylu nebo doplňková ochrana dle § 14a téhož zákona.
20. Azyl se cizinci dle § 12 zákona o azylu udělí v případě, že je v domovském státě pronásledován „za uplatňování politických práv a svobod“, případně pokud má odůvodněný strach z pronásledování „z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů“. Žalobce jako důvod své žádosti uváděl především útoky na svou osobu ze strany bývalého zaměstnavatele, které byly motivovány snahou získat majetkový prospěch. Žalobce neuváděl, že by mu

v domovském státě kdokoli činil příkoří z důvodů politických, rasových, náboženských, národnostních, z důvodu jeho pohlaví či příslušnosti ke konkrétní sociální skupině, proto mu tedy nemohl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, jak podrobně vysvětlil správní orgán v napadeném rozhodnutí.

21. Žalobce má obavu, že by se jednání ze strany O.T. mohlo opakovat a má za to, že je možné tuto situaci označit za „skutečné nebezpečí vážné újmy“ podle § 14a zákona o azylu. K tomu soud uvádí, že se žalobci v řízení nepodařilo zcela prokázat, že je zde skutečné nebezpečí, že budou útoky na jeho osobu po návratu do domovského státu pokračovat. Poslední případ kontaktování jeho osoby nastal dle jeho výpovědi v červnu 2016 prostřednictvím výhružného telefonátu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že k telefonickému kontaktování žalobce ze strany neznámých osob pravděpodobně nedošlo, neboť žalobce tuto skutečnost nenahlásil policejním orgánům. S touto úvahou soud zcela nesouhlasí. Dle názoru soudu by zde musely být závažnější indicie, aby mohl správní orgán označit výpověď žalobce za nevěrohodnou. V kontextu celého případu však tato konkrétní záležitost nemá vysokou důležitost a nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Podstatné je, že žalobce nebyl nejpozději od léta 2016 ze strany O.T. nijak kontaktován. V případě žalobce ovšem především není naplněna podmínka pro udělení doplňkové ochrany, spočívající v tom, že by nemohl využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Jak uvádí žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí, přímo z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že se obrátil na policii a ta již v rámci vyšetřování některé kroky učinila, např. provedla výslech O.T. a dohledala a zabavila žalobcův automobil.
22. Skutečnost, že se žalobce stal v domovském státě obětí trestného činu, není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce učinil oznámení orgánům činným v trestním řízení, ty se jimi zabývaly a podnikly v řízení určité kroky. Žalobci se nepodařilo prokázat, že mu státní orgány ve vlasti neposkytly dostatečnou ochranu.
23. V druhé žalobní námitce žalobce napadá postup správního orgánu, protože nezajistil překlad jím doložené policejní zprávy. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný od žalobce přijal kopii policejní zprávy ze dne 24.10.2015 a založil ji do spisu. Žalobce žalovanému sdělil obsah této zprávy, která není příliš rozsáhlá, jak je patrné i bez provedení překladu. Zpráva dle sdělení žalobce neobsahovala žádné nové skutečnosti, pouze sloužila jako důkaz pro určitou část jeho výpovědi. Vzhledem k tomu, že správní orgán v řízení nijak nerozporoval, že byl žalobce v říjnu 2015 napaden a že byl donucen přepsat svůj automobil, nebylo nutné předložený dokument překládat. Správní orgán tak neučinil v zájmu hospodárnosti a rychlosti řízení, a tento postup v daném případě nelze označit za nesprávný. Soud tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.
24. *Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod a v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 10.5.2018 č.j. 6 Azs 201/2016. K tomu musí soud předně podotknout, že rozsudek, na který žalobce odkazuje, se týká situace, kdy bylo cizinci správním rozhodnutím zrušeno povolení k trvalému pobytu. Cizinci tedy bylo odjímáno existující pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce je ve zcela odlišné situaci, v současné chvíli není oprávněn na území ČR pobývat ani na základě povolení dle zákona o pobytu cizinců, ani na základě udělené mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.*

25. *Aby mohl správní orgán vyhovět žádosti, musí dojít k naplnění podmínek předpokládaných zákonem o azylu (a zároveň nesmí být naplněna negativní podmínka podle § 15 nebo § 15a zákona o azylu). Institut mezinárodní ochrany neslouží jako univerzální způsob legalizace pobytu na území. Jak ve své judikatuře uvádí i Nejvyšší správní soud „ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. (rozsudek NSS ze dne 8.6.20112 č.j. Azs 8/2011- 62) Správní orgán v daném případě nebyl povinen se podrobněji zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v zemi původu žalobce bylo jeho právo na soukromý a rodinný život jakkoli omezováno, ani že by si žalobce vytvořil mimořádné vazby na území ČR. Žalobce i jeho nejbližší rodinní příslušníci jsou všichni občané Ukrajiny, dlouhodobě pobývají v obci Zibolky, kde mají rodinný dům, a bezpečnostní situace v této oblasti je dobrá. Jejich společnému soužití ve vlasti tedy nic nebrání.*
26. Lze shrnout, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem, stav věci byl dostatečně zjištěn, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu. Námitky žalobce shledal soud nedůvodnými.
27. S ohledem na shora uvedené soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**).
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
29. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Marek Hudlický a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování ve výši celkem 10.200,- Kč, která je tvořena třemi úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby a replika) a třemi paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2105740506/2700, VS 18276, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. března 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně